

G E H E I M

BUITENGEWOON EVC-CONGRES (partijgetrouwe groep) OP 7 EN 8 JUNI 1958 TE AMSTERDAM.

Op 7 en 8 juni 1958 vond te Amsterdam het door de "contact-commissie voor EVC-bonden" belegde buitengewone EVC-congres plaats, dat door ongeveer 250 personen werd bijgewoond. Een twintigtal door de afdelingen aangewezen afgevaardigden was niet op het congres aanwezig.

De hechte binding met de CPN kwam duidelijk tot uiting in de aanwezigheid van de leden der communistische Tweede Kamerfractie De Groot, Bakker en Borst.

W. Hartog behandelde in zijn congresrede uitvoerig de oorzaak en het verloop van het conflict in de EVC. Uiteraard werd het beleid van Brandsen-Reuter c.s. fel gelaakt, terwijl de CPN-taktiek ten opzichte van de vakbeweging werd geprezen.

Het zelfstandig optreden van de "contact-commissie" tegenover het oude verbondsbestuur der EVC, was naar Hartog verklaarde, noodzakelijk, gezien de gang van zaken in "De Metaal", waar CPN-getrouwe bestuurders door hun hoofdbestuur waren geroyeerd en het bijeenroepen van een bondsraadsvergadering werd geweigerd.

Bij de behandeling van de sociaal-economische toestand in ons land, wees Hartog op de steeds verder gaande verslechtering van de situatie voor de arbeiders. Hiertegen werd als voornaamste wapen aangeprezen de vorming van actie-comité's, die tevens de samenwerking met NVV'ers zouden kunnen bevorderen.

P. Bakker, secretaris van de "contact-commissie" constateerde dat van besluiten van vroegere congressen (1952 en 1956) voor toekenning van grotere zelfstandigheid van de aangesloten bonden in feite niets is terecht gekomen. Veeleer was door centralisatie de positie van het oude verbondsbestuur gaandeweg meer dominerend geworden en werden de bonden - ook in financieel opzicht - steeds meer afhankelijk.

Deze fout zou thans volledig worden hersteld. Het oude, topzware en kostbare bestuursapparaat zoals dat rondom Brandsen en Reuter in de Vondelstraat zetelde, zou door een nieuw, efficiënter werkend bestuur worden vervangen.

Teneinde verdere juridische moeilijkheden met Brandsen en Reuter te voorkomen, stelde Bakker voor om als vakbeweging voortaan de naam "EVC-1958", aangesloten bij het Wereldvakverbond" te voeren.

De verbondenheid met het communistische WVV werd ook om propagandistische redenen tegenover de Brandsen-Reuter groep meermalen beklemtoond. De reeds in april jl. ontvangen toezegging van het WVV en de Tsjechoslowaakse vakbeweging om dit congres bij te wonen, werd vermoedelijk door visummoeilijkheden niet nagekomen.

Wel werden tijdens het congres verschillende begroetings-telegrammen ontvangen en voorgelezen, afkomstig uit: Italië (CGIL), Tsjechoslowakije, Hongarije, Rusland en de Duitse Democratische Republiek.

In het telegram van de DDR werd de hoop uitgesproken dat de scheurmakers (bedoeld werden Brandsen-Reuter c.s.) de nederlaag zouden lijden.

Het congres verzond zelf betuigingen van solidariteit aan de stakende Londense buschauffeurs, de CGT in Frankrijk en de SOBSI in Indonesië.

In een motie verzocht het congres de Nederlandse regering geen raketbases in ons land te vestigen.

Aan het WVV werd gevraagd datum en uur te willen bepalen waarop in de gehele wereld als protest tegen de atoombomproeven het werk gedurende een half uur zal worden stil gelegd.

Het congres besloot de "EVC-1958" officieel als vakbeweging in de Nederlandse Vredesraad te doen vertegenwoordigen. Vooruitlopende op een nader overleg met de NVR werd hiertoe op het congres reeds een lid van het nieuw gekozen verbondsbestuur als gedelegeerde aangewezen.

Dit nieuwe verbondsbestuur bestaat uit dertien leden, waarvan als dagelijks bestuurder in functie werden gekozen:

W. Hartog - als voorzitter;
P. Bakker - als secretaris;
C.F. Helmers - als penningmeester.

Het congres nam onderstaand actie-program aan op basis waarvan de bonden tot het organiseren van actie kunnen overgaan.

1. Tegen de werkloosheid en ontslagen;
2. Voor werk tegen een menswaardig loon;
3. Voor de bouw in 1958 van minstens 60.000 woningwetwoningen met redelijke huur;
4. Voor verhoging van de koopkracht;
5. Voor uitbreiding van de handelsbetrekkingen met de Oost-Europese landen en de Volksrepubliek China en herstel van vriendschappelijke- en handelsbetrekkingen met Indonesië;
6. Voor drastische vermindering van de oorlogsuitgaven en verkorting diensttijd;
7. Voor werktijdverkorting met behoud van loon;
8. Voor het zwaarder belasten van de kapitaalswinsten;
9. Het stopzetten van proeven met kernwapens;
10. Tegen de vestiging van raketbases in ons land;
11. Solidariteit met het Wereldvakverbond.

* * *

Dit congres, dat op de laatste (huishoudelijke) zitting na "openbaar" was, droeg het kenmerk van tevoren met zorg te zijn geënceneerd. Geen enkel kritisch geluid ten aanzien van het beleid van de nieuwe EVC-leiding werd gehoord. Alle discussianten toonden zich CPN-getrouwe volgelingen en stemden unaniem in met het roeyement van Brandsen, Reuter en Smid, dat door het congres werd uitgesproken.

De Groot heeft tijdens het congres niet gesproken. Tevoren had hij zich echter persoonlijk genoegzaam doen gelden inzake de door Hartog te houden redevoering en de samenstelling van de nieuwe dagelijkse leiding.

De communistische vakbeweging zal dus voortaan onder de naam "EVC-1958, aangesloten bij het Wereldvakverbond" opereren. Practisch alle bedrijfsbonden zijn óf onder hun oude (CPN-getrouwe) hoofdbestuur, dan wel onder nieuw gekozen (eveneens uit volgelingen van De Groot bestaande) leiding, in deze EVC opgenomen.

De "oude" EVC van Brandsen-Reuter heeft slechts een geringe ledenaanhang en komt financieel in een steeds moeilijker positie.

In de vakbeweging is thans in feite de strijd beslecht. Het zal vermoedelijk een kwestie van tijd zijn hoelang het oude EVC-apparaat haar moeizaam bestaan nog kan rekken.

Ook ten aanzien van de buitenlandse betrekkingen, waaronder het WVV, heeft de nieuwe "EVC-1958" ontegenzeggelijk de beste papieren.

Dit congres kan dan ook als een zeer belangrijk gebeuren met vermoedelijk doorslaggevende betekenis in het conflict in de vakbeweging worden beschouwd. De Groot heeft hiermede de strijd van de daarin tegen hem gerichte oppositie voorshands te zijnen gunste beslist.

juni 1958.